

DANIEL PENNAC

Ochi de lup

Ediția a II-a

Traducere din limba franceză de
Simona Negrea

Ilustrații de Silvia Mitrea

Editura Paralela 45

Redactare: Mihaela Pogonici
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Ilustrația copertei: Anca Tach

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PENNAC, DANIEL

Ochi de lup / Daniel Pennac ; trad. din lb. franceză: Simona Negrea ;

il. de Silvia Mitrea. - Ed. a 2-a. - Pitești : Paralela 45, 2020

ISBN 978-973-47-3227-2

I. Negrea, Simona (trad.)

II. Mitrea, Silvia

821.133.1

L'œil du loup

Daniel Pennac

Copyright 1984, 1992 by Editions Nathan, Paris – France,
pour la première édition.

Copyright 2002 by Éditions Nathan / VUEF, Paris – France,
pour la présente édition.

Copyright © Editura Paralela 45, 2020

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate
intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Cuprins

1. Întâlnirea / 9

2. Ochiul lupului / 21

3. Ochiul omului / 59

4. Cealaltă Lume / 103

1.

ÎNTÂLNIREA

I

Băiatul stă în picioare în fața cuștii lupului, nemișcat. Lupul umblă încoace și-ncolo. Se plimbă în lung și-n lat, nu stă locului o clipă.

„Ce mă enervează...”

Așa își spune lupul în sinea lui. De două ore băiatul stă în picioare în fața grilajului, neclintit ca un copac înghețat, și se uită la lup cum merge.

„Ce-o fi vrând de la mine?”

Așa se întreabă lupul. Băiatul ăsta îi stârnește curiozitatea. Nu îl neliniștește (lupului nu-i e frică de nimic), îl face curios.

„Ce-o fi vrând de la mine?“

Ceilalți copii aleargă, sar, strigă, plâng, scot limba la lup și se ascund după fusta mamei. Apoi se maimuțăresc în fața cuștii gorilei și rag în nasul leului, care biciuiește aerul cu coada. Băiatul ăsta nu. El stă în picioare, neclintit, tăcut. Doar ochii i se mișcă. Urmăresc plimbarea lupului de-a lungul grilajului, du-te-vino.

„N-a văzut în viața lui un lup, sau ce?“

Lupul nu-l vede pe băiat decât la dus.

Are un singur ochi. Pe celălalt l-a pierdut în bătălia cu oamenii, acum zece ani, în ziua când a fost prins. La dus (dacă-l putem numi dus), lupul vede toată grădina zoologică, cuștile, copiii care se scâlâmbăie, iar în mijlocul lor, băiatul ăsta, cât se poate de nemișcat. La întors (dacă-l putem numi întors), lupul vede înăuntrul cuștii. Cușca lui goală, căci lupoaica a murit săptămâna trecută. Cușca lui tristă, cu bolovanul cenușiu și cu copacul mort. Apoi lupul se întoarce și iată-l din nou pe

băiatul ăsta, cu respirația lui regulată,
care face aburi albi în aerul rece.

„O să se plictisească înaintea mea“, își
spune lupul continuându-și mersul.

2.

OCHIUL LUPULUI

I

Un ochi galben, rotund, cu o pupilă neagră în mijloc. Un ochi care nu clipește niciodată. Ca și cum băiatul ar privi o lumânare aprinsă în întuneric; nu mai vede decât acest ochi: copacii, grădina zoologică, cușca, totul a dispărut. N-a mai rămas decât un singur lucru: un ochi de lup. Iar ochiul devine din ce în ce mai mare, din ce în ce mai rotund, ca o lună roșcată pe un cer gol, având în mijloc o pupilă din ce în ce mai neagră, și mici pete de culori diferite care se ivesc în galbenul-brun al irisului, ici o pată albastră

(albastră ca apa înghețată sub cer), colo o străfulgerare aurie, scânteind ca o paietă.

Dar cea mai importantă e pupila. Pupila neagră!

„Ai vrut să te uiți la mine, poftim, uită-te!“

Asta pare a spune pupila. Lucește cu o scânteiere teribilă. Ca o flacără. „Chiar așa“, își zice băiatul: „O flacără neagră!“

Și răspunde:

„Bine, Flacără Neagră, mă uit la tine, nu mi-e frică.“

Degeaba crește pupila, degeaba invadează tot ochiul și arde ca un foc adevărat, băiatul nu-și întoarce privirea. Iar când totul a devenit negru, cât se poate de negru, atunci descoperă ceea ce nimeni înaintea lui n-a văzut în ochiul lupului: pupila e vie. E o lupoaică neagră, strânsă colac în mijlocul puilor, și îl privește pe băiat mârâind. Nu se mișcă, dar, sub blana lucitoare, o simți încordată ca o furtună. Și-a dezvelit colții orbitori.

Extremitățile labelor freamătă. O să sară.
Pe un băiețel ca ăsta îl înghite dintr-o îm-
bucătură.

„E adevărat că nu ți-e frică?”

E adevărat. Băiatul rămâne acolo. Nu
coboară privirea. Timpul trece. Încet,
foarte încet, mușchii Flăcării Negre se

destind. Într-un târziu, murmură printre colți:

„Bine, dacă ții atâta, uită-te cât vrei, dar nu mă deranja cât fac lecțiile cu copiii, bine?”

Și, fără să-i mai dea atenție băiatului, își plimbă privirea asupra celor șapte pui culcați lângă ea, care îi dau o aureolă roșiatică.

„Irisul“, se gândește băiatul, „irisul din jurul pupilei...”

Da, cinci pui sunt roșcați ca irisul. Cel de-al șaselea are părul albastru, albastru ca apa înghețată sub cerul limpede. Lupul Albastru!

Iar a șaptea (o lupoaică mică și galbenă) e ca o sclipire aurie. Ochii i se strâng când o privești. Frații ei îi zic Paietă.

De jur împrejur, e numai zăpadă. Până la orizontul pe care îl închid dealurile. Zăpada tăcută din Alaska, acolo, în Marele Nord canadian.